

РЕШЕНИЕ

№ 2203

гр. София, 01.07.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 01.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Албена Рибарска и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **702** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „Т. В.” Е. със седалище и адрес на управление с. Езерово, О. Б., П. на Т. В. срещу РА № */07.07.2009 г., издаден от орган по приходите П. ТД на Н. „Големи данъкоплатци и осигурители”-Г. С., потвърден с Решение № 1738/10.12.2009 г. на директора на Д. „О.”-Г. С. П. ЦУ на Н., в частта, с която е увеличен финансовият резултат на „Т. В.” Е. за 2007 г. със 166 043,25 лв. и е определен допълнителен корпоративен данък за 2007 г. в размер на 16 604,33 лв. и съответната лихва за просрочие.

В жалбата са изложени доводи за материална незаконосъобразност на РА. Иска се отмяна на РА в обжалваната част.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата на изложените в нея основания. Моли да бъде отменен РА в обжалваната част и присъждане на разноските по водене на делото.

Процесуалният представител на ответника изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Прокурорът изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена срещу годин за обжалване административен акт след изчерпване на възможността за обжалване му по административен ред. Изхожда от процесуално легитимирано лице, имащо правен интерес да обжалва РА предвид установените с акта допълнителни данъчни задължения. П. подаване на жалбата е спазен законоустановения срок. РА е връчен на жалбоподателя на 13.07.2009 г. Оспорен е по административен ред в законоустановения 14-дневен срок по чл. 152, ал. 1 от ДОПК. По делото е представено валидно сключено споразумение за продължаване с три месеца на срока за произнасяне на решаващия орган, подписано от представители на страните с валидно учредена представителна власт. В рамките на продължения срок е постановено решението на директора на Д. „О.”-Г. С. П. ЦУ на Н. за потвърждение на РА в обжалваната част. Жалбата по съдебен ред е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК.

По изложените съображения жалбата е процесуално допустима.

По съществуващото на жалбата:

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Ревизионното производство е образувано въз основа на Заповед за възлагане на ревизия № 900042/02.02.2009 г., издадена от началник отдел „Данъчно-осигурителен контрол” П. ТД на Н. „Големи данъкоплатци и осигурители”-С. с надлежно делегирани правомощия по реда на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № 03/03.01.2006 г. на директора на ТД на Н. „Големи данъкоплатци и осигурители”-С.. Срокът за извършване на ревизията е продължен със Заповед № 900093/13.03.2009 г. на началник отдел „Данъчно-осигурителен контрол” П. ТД на Н. „Големи данъкоплатци и осигурители”-С.. Ревизията обхваща: корпоративен данък за 2007 г., данък върху доходите на физическите лица за 2007 г. и ДДС за периода 01.12.2007 г.-31.10.2008 г. За резултата от ревизията е съставен Ревизионен доклад № 900093/28.05.2009 г. В законоустановения срок е постъпило възражение срещу ревизионния доклад. Констатациите относно процесния период са възприети в РА.

В ревизионното производство е установено, че жалбоподателят е разпоредил извършване на инвентаризация на обекти по капитално строителство, отразени в счетоводна сметка 207/2 „Разходи за придобиване на ДМА чрез възлагане”. В доклада на инвентаризационната комисия е констатирано, че за обект „Профилактикум 100 легла „Златни пясъци” строителството е започнало през 1987 г.; изграден е нулевият цикъл до първа плоча; строителството е спряно поради недостиг на капитални вложения; няма решение на ръководството за продължаване на обекта; по счетоводни данни началното салдо е 97 530,40 лв. и крайното салдо е 97 530,40 лв. За обект „Укрепване и реконструкция на сграда „Техенерго” през 2001 г. е извършен ремонт на покрива и е изготвен проект за укрепване и реконструкция; няма решение на ръководството за продължаване на обекта; по счетоводни данни началното салдо е 68 512,85 лв. и крайното салдо е 68 512,85 лв. Въз основа на доклада от инвентаризацията съветът на директорите на дружеството е взел решение по Протокол № 1 от 23.01.2008 г. за

преустановяване изпълнението на инвестиционните обекти и за отписване на разходите от 207/2 „Разходи за придобиване на ДМА чрез възлагане”. В изпълнение на посоченото решение по счетоводните сметки на жалбоподателя в рамките на финансовия отчет за годишния отчетен период 2007 г. към 31.12.2007 г. е взето счетоводно записване за отписване на набраните разходи за придобиване на ДМА – обект „Профилакториум 100 легла „Златни пясъци” и обект „Укрепване и реконструкция сграда „Техенерго”, като е кредитирана с/ка 207 „Разходи за придобиване на ДМА чрез възлагане” и е дебитирана с/ка 609 „Други разходи”, подс/ка 609/25 „Брак на активи” със сумата от 166 043,25 лв., в това число 97 530,40 лв. разходи за първия обект и 68 512,85 лв. разходи за втория обект.

Органът по приходите е приел, че бракуването на активите предполага физическото им унищожаване и изваждането им от употреба без възможност за последващо възстановяване, което в случая не е станало, поради което не е налице основание за отчитане на разходите като разходи от брак на активи. Посочил е, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от ЗКПО, съгласно която когато активът се отписва от счетоводния амортизационен план, П. определянето на данъчния финансов резултат, счетоводният финансов резултат се увеличава със счетоводната балансова стойност на актива. Тъй като тези активи не са амортизирани, счетоводната балансова стойност е стойността на придобиване. Установено е, че дружеството не е извършило увеличение на счетоводния финансов резултат със счетоводната балансова стойност и на основание чл. 66, ал. 1 от ЗКПО счетоводният финансов резултат е увеличен със сумата от 166 043,25 лв.

След обсъждане на доводите от жалбата срещу РА, решаващият орган е приел, че органът по приходите неправилно е посочил като основание за преобразуване на финансовия резултат чл. 66, ал. 1 от ЗКПО. Изложени са съображения, че извършените разходи за придобиване на ДМА представляват неамортизуеми активи, поради което не е имало основание за завеждането им в счетоводния амортизационен план, за да се следва отписване от него. Обосновано е, че тъй като обектите, предмет на спора, представляват незавършено строителство, то същите следва да се отчитат като незавършено производство в съответствие с разпоредбите на МСС 2 „Материални запаси”. Бракуването на материалните запаси за данъчни цели е уредено в чл. 28, ал. 2 и 3 от ЗКПО. Съгласно ал. 2 от посочената разпоредба, за целите на данъчното облагане разходите от брак на материални запаси не се признават. В ал. 3 са уредени случаите на изключение от установеното в ал. 2 правило. В тази връзка решаващият орган е посочил, че не са представени доказателства, установяващи обстоятелствата по чл. 28, ал. 3 от ЗКПО, поради което разходите от брака на активите не следва да се признават. На следващо място са изложени мотиви, че отчитането на процесните разходи като разходи от брак на активи е в нарушение на основните принципи, установени в чл. 4, ал. 1, т. 3, 5 и 6 Закона за счетоводството – принципа на предпазливост, принципа на съпоставимост между приходите и разходите и

принципа на запазване П. възможност на счетоводната политика от предходния отчетен период. По изложените съображения решаващият орган е потвърдил РА в обжалваната част.

В съдебното производство е изслушана съдебно-счетоводна експертиза, която потвърждава констатациите на органите по приходите, че като разходи от брак на активи са отчетени разходите по изградения нулев цикъл до първа плоча на профилакториум в комплекс „Златни пясъци” на стойност 97 530,40 лв. и разходите по извършване на ремонт на покрива и изготвяне на проект за укрепване и реконструкция на сграда „Техенерго” на стойност 68 512,85 лв.

В писмените бележки на процесуалния представител на ответника са изложени допълнителни доводи за законосъобразност на РА. Поддържа се, че процесните разходи са отчетени в нарушение на принципа на документална обосноваемост и на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО не следва да бъдат признати като разходи за данъчни цели.

Между страните няма спор по фактите, спорът е правен и се състои в това дали е налице основание за намаляване на финансовия резултат на дружеството с процесните разходи. Съдът споделя изложеното от страните, че разходите за придобиване на ДМА представляват неамортизуеми активи, поради което не е имало основание за завеждането им в счетоводния амортизационен план, съответно за отписване от него. Следователно в настоящия случай не е приложима разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от ЗКПО. Съдът приема, че не е приложима и разпоредбата на чл. 28, ал. 2 от ЗКПО, която касае брак на материални запаси. ДМА в процес на придобиване не представляват материални запаси по смисъла на МСС 2 „Материални запаси”. Съгласно т. 6 от МСС 2, материалните запаси са активи, държани за продажба в обичайния ход на стопанската дейност; намиращи се в процес на производство за такава продажба; или под формата на материали или запаси, които се изразходват в производствения процес или П. предоставянето на услуги. Съгласно т. 2, б. „а” от МСС 2, от обхвата на приложение на стандарта изрично е изключено незавършеното производство, възникнало по договори за строителство, включително и пряко свързани с тях договори за предоставяне на услуги. В този смисъл дълготрайните активи, в т. ч. разходите за придобиването (изграждането) им, не представляват текущи (краткотрайни) активи, в състава на които са материалните запаси на предприятието.

Правилен е обаче изводът на решаващия орган, че отчитането на разходите за придобиване на ДМА като разходи от брак на активи е извършено в нарушение на установения в чл. 4, ал. 1, т. 5 от Закона за счетоводството принцип на съпоставимост между приходите и разходите. Принципът на съпоставимост между приходите и разходите е един от основните счетоводни принципи, като този принцип изключва възможността да има разходи, без изобщо да се отчетат приходи. С приемането на новия Закон за счетоводството (в сила от 1.01.2002 г.) в чл. 4, ал. 2, т. 4 е дадена легална дефиниция на принципа - разходите, извършени във връзка с определена сделка или дейност, да се отразяват във

финансовия резултат за периода, през който предприятието черпи изгода от тях, а приходите да се отразяват за периода, през който са отчетени разходите за тяхното получаване. Отчитането на разходи П. неспазването на принципа на съпоставимост на приходите и разходите представлява нарушение на нормативно установените счетоводни изисквания и изключва признаването им за данъчни цели. По изложените съображения съдът намира, че органът по приходите законосъобразно е увеличил финансовия резултат на жалбоподателя за 2007 г. със 166 043,25 лв. и е определил допълнителен корпоративен данък за 2007 г. в размер на 16 604,33 лв. и съответната лихва за просрочие.

Останалите доводи на ответника за допуснато нарушение на принципа на предпазливост и принципа на запазване П. възможност на счетоводната политика от предходния отчетен период, са общо формулирани, необосновани и неподкрепени с доказателства, поради които съдът не ги споделя. Предвид приетото по-горе, че в настоящия случай не е приложима разпоредбата на чл. 28, ал. 2 от ЗКПО, тъй като ДМА в процес на придобиване не представляват материални запаси, то съдът намира за неотнормисими допълнително изложените от процесуалния представител на ответника доводи, че дружеството не е представило доказателства за бракуването на активите и оттам е допуснало нарушение на принципа на документална обосновааност.

П. този изход на делото на основание чл. 161, ал. 1, изр. 2 от ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено претендираното юрисконсултско възнаграждение в размер на 844 лв. (осемстотин четиридесет и четири лева), определено в този размер по реда на чл. 7, ал. 2, т. 4, вр. чл. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. последно, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Т. В.” Е. със седалище и адрес на управление с. Езерово, О. Б., П. на Т. В. срещу РА № */07.07.2009 г., издаден от орган по приходите П. ТД на Н. „Големи данъкоплатци и осигурители”-Г. С., потвърден с Решение № 1738/10.12.2009 г. на директора на Д. „О.”-Г. С. П. ЦУ на Н., в частта, с която е увеличен финансовият резултат на „Т. В.” Е. за 2007 г. със 166 043,25 лв. и е определен допълнителен корпоративен данък за 2007 г. в размер на 16 604,33 лв. ведно със съответната лихва за просрочие.

ОСЪЖДА „Т. В.” Е. със седалище и адрес на управление с. Езерово, О. Б., П. на Т. В. да заплати в полза на Д. „О.”-Г. С. П. ЦУ на Н. разносните по водене на делото в размер на 844 лв. (осемстотин четиридесет и четири лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р Б в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

